

Đào Nguyên Trong Gió

Contents

Đào Nguyên Trong Gió	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	3
4. Chương 4	4
5. Chương 5	5
6. Chương 6	6
7. Chương 7	7
8. Chương 8	8
9. Chương 9	8
10. Chương 10	10

Đào Nguyên Trong Gió

Giới thiệu

Nàng sinh ra trong cảnh nước mất nhà tan, cô đơn sống sót một mình mà không thể biết được mình

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dao-nguyen-trong-gio>

1. Chương 1

“Một bông... Hai bông... Ba bông...”

“Nương nương! Hoa đào rụng nhiều quá! Thật là đẹp!”

Tiếng reo khe khẽ của Tuyết Mai khiến ta bật cười. Khẽ chạm vào một cánh đào rụng nằm trên mặt bàn, ta thở dài:

“Hoa rụng về cội, con người cuối cùng cũng quay về miền cực lạc!”

Tuyết Mai nghe tiếng than của ta vội quỳnh lên:

“Nương nương, người không được nghĩ vậy!”

Ta mỉm cười nhìn nàng:

“Ta nào có nghĩ vậy chỉ là thuận miệng nói một câu mà thôi!”

Tuyết Mai thở phào, giọng nàng nhỏ dần:

“Nương nương đừng buồn, chỉ là gần đây hoàng thượng bận một chút quốc sự nên không đến thăm người mà thôi!”

Ta cười nhẹ, không trả lời nàng.

Bận quốc sự sao?

Cả ta và nàng đều hiểu lý do không phải như thế, nhưng như vậy thì sao, khi mà hoàng thượng đã biết ta là gian tế của tiên triều phải đến hành thích chàng?

...

Ta sinh ra trong cảnh nước mất nhà tan, một triều đại thay thế một triều đại, điều này chẳng có gì là vô lý khi triều đại trước quá thối nát. Đáng tiếc ta thân sinh đã là nữ nhi của thừa tướng tiên triều. Mỗi thù quốc gia đã gánh sẵn trên vai từ lúc ta còn rất nhỏ. Ta không giống với những đứa trẻ cùng tuổi khác, tuổi thơ là cả một quãng thời gian dài ta không muốn nhớ lại. Đối mặt với những trận huấn luyện còn kinh khủng hơn cái chết, ta chỉ biết cố gắng đến cùng để giành giật sự sống.

Ở trại huấn luyện bí mật, ta cùng hơn hai trăm đứa trẻ khác cùng sống một cuộc sống không phải của con người. Mỗi ngày đều có người chết, mỗi ngày đều nhìn thấy máu tươi, nhìn quen mắt đến nỗi nếu bây giờ đang dùng bữa mà có một xác chết xuất hiện giữa bàn ăn ta cũng không cảm thấy sợ hãi.

Năm mười sáu tuổi ta rời khỏi nơi đó, bắt đầu nhận nhiệm vụ. Ngoại hình ta có thể nói là xuất sắc hơn những người khác vậy nên bọn họ cho ta nhiệm vụ tiếp cận và ám sát hoàng đế.

Hoàng đế đầu tiên của vương triều Thuận Trị đã qua đời hai năm trước vì bạo bệnh.

Tân đế mới lên ngôi nổi tiếng là một vị vua cẩn trọng vô cùng, không ai lại gần được chàng trừ khi chàng cho phép. Bên cạnh chàng còn cả một đội cấm vệ xuất sắc nhất thiên hạ, tám người không ai không phải là cao thủ.

Để tiếp cận chàng, ta giả trang làm một nữ nhi con nhà nông thôn gần khu vực chàng săn bắn.

2. Chương 2

Thời tiết tháng ba tươi mát vô cùng. Lần đầu tiên ta gặp chàng chính là vào thời gian đó. Chàng mặc áo bào đen cưỡi trên lưng một con ngựa có màu lông đen tuyền. Gương mặt chàng lộ rõ khí khái để vương anh tuấn và kiêu hùng. Ngay lúc đó ta đã bị chàng hấp hồn, chỉ biết ngốc lăng đứng nhìn chàng đến nỗi khi mũi tên của một viên quan bay đến ta cũng không biết.

Ta bị thương không nặng lắm, nhưng bọn người xung quanh thì lại cuống cuồng cả lên, cả chàng cũng vậy. Trong cơn mê man ta còn nghe rõ giọng điệu nóng nảy của chàng, chàng quan tâm đến ta, cảm giác thật kỳ lạ.

Bảy ngày sau ta mới tỉnh lại, thực ra ta đã tỉnh từ sớm nhưng để hợp với một nữ nhi chân yếu tay mềm, ta đành phải giả bộ bất tỉnh thêm mấy ngày, ngày nào chàng cũng đến thăm ta, điều này khiến ta cảm thấy rất ấm áp. Một kẻ luôn sống trong thế giới lạnh lẽo như ta lần đầu tiên nhận được sự quan tâm của người khác bảo ta sao không vui sướng cho được.

Chàng cho phép ta ở lại hoàng cung, dường như chàng đã điều tra thân phận của ta nên mới an tâm như vậy. Ta thở dài, không biết nên vui sướng vì chàng không phát hiện ra hay buồn phiền vì mạng lưới thông tin tệ hại của chàng nữa.

Ta biết thổi lá, đó là thói quen khi còn ở trong doanh trại, bây giờ lại thành ra là lợi thế cho chính ta. Chàng rất thích nghe tiếng thổi lá của ta. Chàng nói ta vừa có một chút hoang dã nơi núi rừng vừa có một chút phong phạm của tiểu thư con nhà quyền quý. Ta giật mình không ngờ chàng lại đoán đúng như vậy. Chàng giữ ta lại làm nhạc công, sau mỗi lần xử lý công chuyện, chàng đều đến đình Thủy Trúc nghe ta thổi nhạc. Những khi như thế, chàng đều im lặng thưởng thức trà còn ta lại bận rộn với chiếc lá trên môi.

Thời gian cứ như vậy trôi qua, ta không nhận được tin tức nào từ bên ngoài mà ta cũng dần dần không muốn biết. Ta nghĩ ta đã yêu chàng thật rồi. Một người đàn ông đầu đội trời chân đạp đất khí khái như vậy bảo ta không động lòng làm sao được?

Cũng may chàng hình như cũng có một chút thích ta, ta cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của chàng mỗi khi nhìn ta, những lần như vậy trái tim ta cứ như bị ai kích thích nhảy loạn cả lên, trong đầu ta cứ hiện lên ý nghĩ: “Chàng thích ta, chàng thích ta phải không?”

3. Chương 3

Không ngờ chuyện của chúng ta lại được thành toàn bởi Diệp quý phi, phi tần đứng đầu hậu cung lúc bấy giờ. Không biết nàng ta nghe được tin tức từ đâu, mới sáng sớm đã kéo bốn cung nhân mặt mày dữ tợn đến Đào Nguyên cư tìm ta. Chẳng chờ ta thanh minh, Diệp quý phi đã ra lệnh cho bọn nô tài bắt ta đến biệt viện ở Hoa Kim các. Một đường đến tầng tầng hầm, không khí tối tăm ẩm mốc xung quanh khiến ta giật mình. Ta cười thầm, đúng là sống trong cung sướng quá lâu, bây giờ mới chỉ nhìn một chút đó mà đã khiến ta hoảng loạn rồi.

Ta kiên trì để họ lôi đi, giữa đường còn la hét cho đúng phong vị. Cuối cùng cũng nhìn thấy căn phòng tra tấn kinh khủng đó. Hậu cung đúng là một nơi đáng sợ, nhìn vết máu đã khô lại trên tường ta tự hỏi không biết đã có bao nhiêu nữ nhân khốn khổ lâm vào hoàn cảnh này rồi?

Bọn họ đặt ta lên một chiếc ghế giữa phòng. Diệp quý phi bắt đầu dùng những lời lẽ khó nghe để miệt thị ta. Ta không quan tâm cho lắm, chỉ giả bộ run rẩy liên hồi cho nàng nhìn thấy còn đôi mắt thì vẫn tập trung nhìn ra cửa. Khi nghe nô tỳ thông báo Diệp quý phi đến ta đã đoán trước được mọi việc, Tuyết Mai cũng được lệnh ta mà chạy đi từ hậu viện đến cầu cứu hoàng thượng.

Nếu tính thời gian thì chừng này cũng đã vừa rồi, tại sao chàng còn chưa tới? Diệp quý phi cũng đã nói hết lời, nàng trừng mắt nhìn bộ dạng giả bộ đáng thương của ta rồi kêu bọn họ dùng hình. Ta nghiêng rằng chịu đựng. Hình phạt ở hậu cung đúng là muôn hình muôn vẻ, nhìn bàn tay thấm đầy máu tươi, ta chỉ biết cười khổ. Sống đến bây giờ, bao nhiêu cực hình ta đều đã chịu qua nhưng hôm nay bị hành hạ như vậy, ta lại thấy có chút đau đớn, ta muốn một vòng tay ôm ta vào lòng an ủi, ta muốn một bờ vai ấm áp để ta dựa vào, muốn nghe thật nhiều những lời quan tâm chăm sóc. Ta nghĩ mình dường như đã mềm yếu đi rồi.

Hơn một canh giờ trôi qua, hoàng thượng vẫn chưa thấy đâu. Cơn đau từ những lần tra tấn còn chưa bằng cơn đau trong lòng ta lúc này. Ta cười khổ, có lẽ chàng không hề thích ta, có lẽ ta cũng chỉ là tự mình đa tình mà thôi!

Ngay khi ý thức ta dần mơ hồ thì có tiếng bước chân rầm rập chạy đến. Một dáng người màu vàng quen thuộc vội chạy đến bên ta. Ta biết chàng đến rồi, ta nở nụ cười yếu ớt, trước khi ngất đi chỉ nghe thấy tiếng chàng than nhẹ:

“Xin lỗi, Nhan Nhi! Ta đến trễ!”

Lúc ta tỉnh dậy mới biết thì ra Diệp quý phi đã chặn hết mọi con đường, Tuyết Mai phải chờ bọn họ rút đi mới kịp chạy đến cầu cứu hoàng thượng. Hóa ra là vì vậy nên chàng mới đến muộn. Ta cảm thấy sung

sướng vô cùng, ít ra chàng đã không bỏ mặc ta.

Sau vụ việc lần đó, Diệp quý phi bị giáng chức làm dân thường, còn ta từ một nhạc công nhỏ bé trở thành Đào phi được hoàng thượng sủng ái nhất hậu cung. Ta cùng chàng cá nước thân mật, trở thành phu thê đầu ấp tay gối.

Ước nguyện lớn nhất đời ta là làm nữ nhân của chàng nay đã trở thành hiện thực. Nhưng con người vốn là lòng tham không đáy, nhận được rồi lại càng muốn nhận được nhiều hơn. Ta cũng không phải là ngoại lệ, nếu lúc trước chỉ mong ước được ở bên chàng thì nay ta lại càng mong được sống cùng chàng đến đầu bạc răng long. Nhưng ta biết ta không thể, bởi vì ngay từ ban đầu ta đã lừa chàng, bởi vì tình yêu của ta dành cho chàng bắt nguồn từ sự dối trá.

4. Chương 4

Chàng sủng ái ta hết mực, hậu cung của chàng vốn không nhiều, nay chàng chỉ tập trung hết trên người ta. Đào Nguyên cư cũng trở thành cấm địa, mấy vị phi tần kia chỉ là hữu danh vô thực, ngay cả nhìn mặt ta cũng phải chờ đến hội yến.

Một năm trôi qua thật nhanh, ta cũng mang long thai, hạ sinh hoàng tử đầu tiên của chàng. Đứa con này ra đời khiến ta vừa mừng lại vừa lo. Ta sợ hãi nếu chàng biết sự thật sẽ không yêu thương nó nữa, vừa vui mừng vì đây chính là kết tinh tình yêu của hai chúng ta.

Có Khải Nhi, chàng càng thường xuyên đến chỗ ta hơn. Chàng còn nói với ta đợi sau khi sức khỏe ta hồi phục sẽ sắc phong ta làm hoàng hậu. Ta ngần ngừ, không dám tin đây là sự thực. Chàng mỉm cười đưa tay vuốt nhẹ mắt ta, giọng thì thầm đầy vẻ sủng nịch:

“Xem nàng vui chưa kia, nếu ta nói sẽ giải tán hậu cung vì nàng, có phải nàng sẽ khóc oa oa lên như Khải Nhi hay không?”

Ta khẽ cười chỉ biết dụi đầu vào lòng chàng để che đi sự vui sướng ngay lúc này.

Nhưng niềm vui ngắn chẳng tày gang. Vận mệnh giống như đang trôi trên đầu ta, ngay lúc ta tưởng đã chạm vào hạnh phúc thì nó lại như một cơn gió bay vụt đi hướng khác.

Ta gặp lại Thanh Yên. Nàng cũng là một thuộc hạ thân tín bên cạnh cha ta, nay lại vào cung với thân phận cung nữ. Nàng nhìn ta chỉ thờ dài. Nàng nói thủ vệ trong kinh thành rất nghiêm ngặt, bao nhiêu người được phái đi đều tay không trở về, thậm chí là bị giết. Vậy nên hai năm qua mới không có tin tức nào được lọt tới. Ta kinh ngạc, theo như lời của Thanh Yên vậy mà ta lại có thể vượt qua dễ dàng, nay lại còn được phong làm phi, nói ta may mắn hay là tính mạng bọn họ quá mỏng đây? Ta hoàn toàn không biết.

Thanh Yên nói phụ thân đã biết chuyện của ta trong này, người bảo ta chỉ cần hỗ trợ Thanh Yên để giết hoàng đế rồi Khải Nhi thân là hoàng tử duy nhất chắc chắn sẽ được kế vị, ta ngồi lên vị trí thái hậu như vậy là xong.

Nhưng cha ngàn tính vạn tính lại tính không được ta là yêu hoàng đế thật lòng, vậy nên khi Thanh Yên quay mặt chuẩn bị rời đi, ta đã không chút do dự mà đâm thẳng chùy thủ vào cổ nàng. Thanh Yên trừng mắt nhìn ta như không tin nổi, cả người nàng lão đảo ngã xuống, máu của nàng thấm ướt tay ta. Ta run rẩy quỳ xuống bên cạnh nàng, miệng lầm bầm:

“Thanh Yên xin lỗi! Đừng hận ta!”

Một màn này không ngờ lại bị chàng nhìn thấy. Chàng nhìn ta như một quái vật rồi vội vã quay người đi. Ta cười khổ, chàng không bao giờ biết ta trở nên đáng sợ như vậy là vì ai.

5. Chương 5

Chàng không đặt chân vào Đào Nguyên cư nữa, lời hứa lúc trước lập ta làm hậu cung theo gió mà bay đi. Theo biểu hiện của chàng, có lẽ chàng chỉ nhìn thấy cảnh ta đắm Thanh Yên mà không biết lý do. Như vậy cũng tốt, ta không mong ước gì nhiều chỉ mong chàng mau chóng hết giận ta, chúng ta cùng quay trở lại quãng thời gian vui vẻ ngày trước là được. Nhưng ông trời quả nhiên không hiểu lòng ta, ngay lúc này cuộc tuyển tú ba năm một lần cũng sắp mở ra. Hàng ngàn nữ nhân xinh đẹp từ khắp nơi hướng đến hoàng cung. Đào Nguyên cư lại im ắng vô cùng, ta nghe bọn tỳ nữ nói chuyện những cô nương ngoài kia mà tâm lạnh lẽo. Chàng đã thực sự quên ta rồi sao? Ta cười khổ, nhớ lúc trước chàng còn nói sẽ vì ta mà giải tán hậu cung, lời hứa ấy giờ đây xa xôi biết nhường nào.

Ta nghe nói chàng nạp khá nhiều phi tần, hậu cung nay cũng đã không còn chỗ, người nào cũng xinh đẹp như hoa nhưng chàng lại chỉ yêu thích một cô nương tên là Tổ Cẩm, vì nàng mà dẫn suối nước nóng đến tận hoàng cung, độ sủng ái so với ta hơn trước gấp ngàn lần.

Tuyết Mai đi ra ngoài thám thính tình hình, khi về nàng nói với ta Tổ Cẩm cô nương đó trông có nét giống ta đến bảy tám phần, có lẽ nào hoàng thượng vì ta nên mới sủng ái nàng ấy? Ta tin lời nàng, bám vào hy vọng cuối cùng nên vội vã đến Hải Diêu cung của Tổ Cẩm, không ngờ lại tự rước lấy đau khổ vào thân. Ta còn nhớ rất rõ về mặt lạnh lùng ấy của chàng khi nói những lời đó với ta. Chàng nói:

“Nàng ấy thiện lương, không bao giờ độc ác như ngươi!”

Chàng ôm Tổ Cẩm đi vào bên trong bỏ mặc ta đứng như trời trồng bên ngoài. Mưa lớn ướt hết cả người khiến ta run rẩy, thì ra chàng chính là dứt khoát như vậy, chàng cho ta là độc ác nên mới bỏ rơi ta, chàng tìm cho mình nữ nhân khác rồi bỏ rơi ta, cảnh tượng đó không khác gì ngày cha đem ta vứt cho đám người ở trại huấn luyện mặc ta kêu khóc van xin. Ta ngửa mặt nhìn trời đem hết nước mắt nuốt hết vào trong. Thì ra số phận của ta ngay từ đầu đã là bi thảm.

Dạ yến cuối năm, trong cung tổ chức tiệc lớn. Ta bảo Tuyết Mai chọn cho mình một bộ y phục đẹp dễ nhất. Ta vốn không thích nơi đông người, chàng cũng biết nên mọi năm đều miễn cho ta đến những nơi đó. Nhưng năm nay thì khác, ta muốn gặp chàng, rất muốn gặp chàng.

Lúc ta đến đại điện thì yến tiệc cũng sắp bắt đầu. Tuy là phi tần thất sủng nhưng tính ra ta vẫn là người đứng đầu hậu cung, ta ngồi bên dưới tay phải chàng, gần chỗ chàng nhất.

Thái hậu cùng Tổ Cẩm ngồi trên chỗ cao nhất của đại điện, gần bên chàng. Các cung phi đều nhìn ta bằng ánh mắt thương hại nhưng ta không quan tâm, ta chỉ muốn chàng nhìn về chỗ ta dù chỉ một chút mà thôi.

Nhưng chàng lại tuyệt tình hơn ta tưởng, cả một bữa tiệc dài nhưng chàng chẳng hề nhìn ta. Chàng luôn nói nói cười cười với Tổ Cẩm, nhìn dáng vẻ hạnh phúc đó của hai người, tim ta đau đến vụn vỡ. Thái hậu khiêu khích nhìn ta như muốn nói:

“Thấy chưa, ngươi cũng đã bị vứt đi rồi đó!”

Quan hệ giữa ta và thái hậu luôn không tốt, bây giờ bà ấy đã có thể cười nhạo ta rồi. Tổ Cẩm đàn một khúc Thiên Lăng cầm nghe rất êm tai. Ta biết nàng sáng tác đoạn nhạc này chính là dành tặng cho chàng. Nhìn bọn họ ân ái ái ái, yêu thương nhau như vậy, ta còn có thể làm gì?

Ta vốn nghĩ sẽ yên lặng chờ bữa tiệc kết thúc rồi trở về Đào Nguyên cư, ai ngờ nửa chừng lại xảy ra chuyện. Gánh múa bên ngoài hoàng cung có thích khách trà trộn. Nhìn mũi kiếm lao nhanh về phía chàng, ta chẳng may may nghĩ ngợi mà xông tới. Bị kiếm của thích khách cắt một đoạn dài, máu tươi của ta chảy ra xối xả. Chúng cung phi đều hoảng sợ chạy tán loạn, cấm vệ xuất hiện kịp thời, đám thích khách nhanh chóng bị giết chết.

Ta vốn nghĩ mình đã bị thương vì chàng, ít ra chàng cũng sẽ quan tâm đến ta thế nhưng chàng lại lớn tiếng gọi thái y chẩn trị cho Tổ Cẩm bởi vì nàng đang mang thai.

Nghe thấy giọng nói đầy lo lắng của chàng, ta chỉ có thể cười khổ. Vệ Hành, cận vệ thân cận của chàng trước kia đã từng được lệnh bảo vệ ta nay lại là người lo lắng cho ta nhất. Hắn đưa ta về Đào Nguyên cư rồi gọi Hàn thái y đến băng bó vết thương cho ta. Tuyết Mai nhìn thấy máu đỏ ướt thấm áo ta thì sợ hết

hồn, trên khuôn mặt tràn đầy nước mắt. Ta trấn an nàng, trong cổ họng dâng lên một nỗi chua xót không lời.

6. Chương 6

Đến gần tối chàng cũng đến thăm ta, lúc đó ta đã thiếp đi rồi, lúc tỉnh dậy, chàng ngồi bên cạnh ta khuôn mặt trầm ngâm như có muôn vàn cảm xúc mà ta không thể hiểu được. Ta không nói, chàng cũng không nói, hai chúng ta chỉ là yên lặng nhìn nhau mà thôi.

Cuối cùng chàng lại là người mất kiên nhẫn trước, chàng nói với ta:

“Nhan Nhi, nàng nghỉ ngơi cho tốt, đừng ra ngoài, bên ngoài trời rất lạnh!”

Ta không kìm được, nắm tay áo chàng, thấp giọng van xin:

“Xin chàng, ở lại bên thiếp một đêm có được hay không?”

Chàng cuối cùng vẫn quay người bước đi, ta còn nhớ rõ lời của chàng khi đó, chàng nói:

“Nhan Nhi, Tổ Cẩm bị thương rồi, ta phải chăm sóc nàng ấy!”

Ta buông tay áo chàng ra, không búng bình nữa, cũng không khóc không nháo, chỉ là quay lưng lại với chàng. Ta biết giờ phút đó, tình cảm của hai chúng ta trong lòng chàng đã nhạt phai đi mất rồi.

Ta không cố chấp tìm chàng nữa, mỗi ngày đều dạy Khải Nhi luyện kiếm, đọc chữ, tâm trạng cũng khá hơn phần nào.

Dù ta không muốn nghe nhưng vẫn có tin tức ở bên ngoài lọt tới. Nghe nói Tổ Cẩm nương nương có tin mừng, yến tiệc mở liên ba ngày, tất cả sứ thần đều mang lễ vật đến chúc mừng. Hoàng thượng tuyên bố sau khi nàng sinh sẽ lập nàng làm hậu, đại xá thiên hạ.

Nghe nói hoàng thượng vì nàng mà đốc tâm xây dựng biệt viện gần bờ biển để nàng an thai.

Nghe nói thái hậu nghe tin cũng đến chùa Ứng Giác cầu phúc lành cho đích tôn.

Ta cười lạnh, con của Tổ Cẩm là đích tôn, vậy Khải Nhi con ta là cái gì. Ta còn nhớ rất rõ bộ dạng thù địch của thái hậu khi chàng mang ta trở về. Không chỉ có thái hậu mà tất cả quan viên và người trong hậu cung đều khinh bỉ thân phận của ta, không ai thật lòng thừa nhận ta vậy nên chàng mới ra lệnh không cho ai đến gần Đào Nguyên cư khi không được cho phép.

Ta nghĩ chuyện cũng đã lâu lắm rồi sao trí nhớ của ta lại tốt đến vậy, khiến cho ta đau đến chảy nước mắt.

Khải Nhi lay nhẹ tay ta:

“Mẫu phi, mẫu phi, sao người lại khóc?”

Ta vội quệt nước mắt tươi cười nhìn hài tử trong lòng:

“Mẫu phi không khóc, nói mẫu phi nghe, có ai dám khi dễ con hay không?”

Khải Nhi im lặng một lúc rồi mới lắc đầu.

Ta đau lòng xoa đầu nó. Khải Nhi chỉ mới ba tuổi mà thôi, nó vì một người mẹ thất sủng như ta mà phải chịu cực khổ, thật không đáng chút nào.

Ta cười khổ, như vậy thì phải làm sao đây, sinh ra có một người mẹ như ta chính là nỗi bất hạnh của nó.

7. Chương 7

Chỉ còn một tháng nữa là đến sinh thần của ta. Mấy năm nay không có chàng nên ta cũng không để ý đến, chỉ là hai mẹ con cùng Tuyết Mai ăn một bữa cơm là xong. Nhưng năm nay chứng kiến bộ dạng yếu đuối của Khải Nhi, ta lại mong muốn được gặp chàng.

Ta nghĩ nếu chàng cho ta một ước nguyện như mấy năm trước, ta có thể xin chàng yêu thương Khải Nhi thêm một chút hay không? Chàng có thể nể tình xưa mà đối xử với Khải Nhi như trước hay không?

Do dự nửa ngày, ta thay một bộ xiêm y chàng thích nhất rồi đến Thủy Trúc đình, nơi mà ngày xưa ta vẫn cùng chàng thổi lá ngậm trắng.

Gần đến nơi mới phát hiện bên ngoài đình có người. Là Vương công công, người hầu thân cận bên người chàng. Ta lặng đi, là chàng, là chàng. Ta suýt nữa thì reo lên thành tiếng. Chàng nhớ ta, chàng nhớ ta có phải không? Vậy nên mới đến chỗ trước đây chúng ta vẫn ngồi cùng nhau.

Ta nhún người, sử dụng khinh công nhẹ nhàng đáp xuống chỗ cách đình Thủy Trúc không xa.

Nhưng ta chưa kịp vui mừng thì một bóng dáng thướt tha yếu diệu đã đi lại. Đúng là Tố Cẩm. Nàng một thân bạch y xinh đẹp động lòng người. Tuyết Mai nói đúng, nàng quả thực có chút giống ta.

Tố Cẩm bước đến rất tự nhiên ngồi vào lòng chàng, vị trí trước đây đã từng là của ta.

Ta nén nổi bi ai nhẹ nhàng bước lại gần chỗ chàng hơn. Chàng vẫn như xưa thậm chí khí chất có phần tuyệt đỉnh hơn trước. Lòng ta đau thắt, thì ra vắng ta chàng sống còn tốt hơn trước.

Tố Cẩm đã đến, ta làm sao dám mở miệng nữa. Ta nép vào một bụi cây gần đó, chỉ mong có thể ngắm nhìn chàng lâu thêm một chút.

“Hoàng thượng đang nhớ Đào phi nương nương sao?”

Giọng Tố Cẩm vang lên réo rắt khiến người ta cảm thấy dễ chịu vô cùng nhưng ta lại nóng lòng muốn biết câu trả lời của chàng hơn.

Vậy mà chàng lại nói:

“Nàng ta sao? Ta đã sớm quên rồi!”

Ta cười khổ, chàng nói chàng quên ta rồi!

Tố Cẩm lại lên tiếng, giọng có chút nũng nịu:

“Hoàng thượng đừng lừa thần thiếp, nếu ngài đã quên nàng ấy sao vẫn còn để tâm đến vậy, dặn dò Vương công công chăm lo mọi thứ ở chỗ nàng ấy!”

Ta ngạc nhiên. Quả thực mấy năm nay, ngoài việc chàng không tới thì Đào Nguyên cư vẫn được chu cấp như thường, lẽ nào ta đã hiểu lầm chàng sao? Nhưng ý nghĩ của ta chưa kịp thành hình thì chàng đã chậm rãi lên tiếng phá vỡ mọi tin tưởng cuối cùng trong ta:

“Nàng nghĩ ta là đang thương tiếc cho nàng ta sao? Lẽ nào ta chưa nói với nàng, nàng ta là nội gián. Ta đối tốt với nàng ta chẳng qua để dụ con cá lớn ở đằng sau mà thôi. Đến lúc xong việc, với thân phận nội gián của nàng ta cũng đã đủ để lãng trì rồi!”

Ta nắm chặt bàn tay, móng tay bấm vào da thịt đau đến mức rơi nước mắt. Thì ra ngay từ ban đầu chàng đã biết. Vậy mà ta không chút nghi ngờ khi mình dễ dàng được ở lại, hóa ra ta chỉ là một quân cờ trong tay chàng, bị hành động yêu thương che chở của chàng làm mờ mắt. Ta còn tưởng bản thân đã che giấu tốt lắm, nào ngờ chàng đã biết từ lâu, còn khôn khéo dẫn dắt khiến ta tưởng mình là nữ nhân hạnh phúc nhất thế gian.

Ta ngửa mặt lên trời, những giọt nước mắt chưa kịp chảy ra cũng bị nuốt vào trong. Nếu chàng đã muốn như vậy... ta thành toàn cho chàng!

8. Chương 8

Một tháng trở lại đây, tâm tình ta rất tốt. Khải Nhi thường bị ta giữ lại đến mấy ngày, ta cũng học Tuyết Mai nấu mấy món ngon cho nó. Tuy tay nghề không bằng nàng nhưng nhìn chung cũng tạm được.

Ta gọt ống trúc làm cho nó một cây sáo nhỏ, ta không dạy cho Khải Nhi thổi lá bởi ta sợ có khi chàng sẽ chán ghét nó bởi vì ta. Ta may một trăm túi hương cho Khải Nhi rồi đánh số lên đó, bên trong ngoài được liệu còn bỏ thêm một mảnh giấy nhỏ. Ta đặt hết vào hộp gấm rồi dặn Tuyết Mai, cứ đến sinh thần của Khải Nhi lại đem túi gấm ra tặng cho nó. Tuyết Mai nghe vậy vội hỏi lại ta, ta cười bảo nàng, chỉ là ta sợ quên đi sinh thần của Khải Nhi mà thôi.

Ta không bắt Khải Nhi học nhiều nữa, thời gian này luôn cho nó muốn làm gì thì làm, ta sợ sau này nó sẽ không vô tư như trước nữa, sẽ giống như ta có một tuổi thơ bất hạnh.

Ngày sinh thần của ta, Khải Nhi cầm sáo trúc ta vừa làm cho nó thổi một bài chúc mừng ta. Ta nghe mà rơi nước mắt. Khải Nhi cuống quýt lau cho ta, bàn tay nhỏ bé chạm vào khuôn mặt ta như chạm vào trái tim khiến người ta run lên bất bật.

Ta đặt nó ngồi lên đùi mình rồi lấy kim bài miễn tử mà trước đó chàng ban cho ta đặt vào bàn tay nó:

“Khải Nhi ngoan, sau này phải nghe lời phụ vương và Tuyết Mai tỷ tỷ, nếu ai khi dễ con thì hãy nhịn, nếu nhịn không được thì hãy trốn ra ngoài, cách hoàng cung càng xa càng tốt. Nếu hoàng tử mẫu hay những người khác làm khó con, hãy đưa cái này ra thị uy, nhớ chưa? Không cần tranh đoạt thiên hạ, mẫu phi chỉ muốn con sống một cuộc đời bình an mà thôi!”

Khải Nhi chớp chớp mắt nhìn ta, nó gật gật đầu:

“Con biết rồi! Nhưng chẳng phải Khải Nhi nên nghe lời của mẫu phi nữa hay sao?”

Ta gượng cười nhìn khuôn mặt bầu bĩnh của nó:

“Khải Nhi, con nên biết đời người đều luôn có sinh ly tử biệt, mẫu phi... không thể ở bên con mãi!”

Nói xong ta cũng không còn tự tin để đối mặt với Khải Nhi nữa. Ta vội ôm nó vào lòng, tránh cho nó thấy được tình cảnh khốn khổ của ta lúc này.

Không biết đã qua bao lâu, cuối cùng Vương công công cũng đã tới. Ta ôm Khải Nhi đang say ngủ đặt lên giường. Khẽ hôn lên trán nó, ta ghen ngào:

“Tha thứ cho mẫu thân... đã rời khỏi con sớm như vậy!”

9. Chương 9

Ra khỏi cửa cung cũng đã quá trưa. Ta mặc một bộ xiêm y gọn nhẹ dành cho người đi săn. Từ xa ta đã trông thấy chàng, vẫn một thân hắc y cao lớn như lần đầu tiên chúng ta gặp nhau.

Nhìn thấy chàng, ta nở một nụ cười thật tươi còn chàng lại cau mày. Ta cười khỏ, xem ra muốn nhìn lại nụ cười của chàng cũng thật quá khó.

Chúng ta đến cánh rừng chàng vẫn thường săn bắn. Đi theo chàng còn có cấm vệ và một số quân lính. Thì ra chàng vẫn luôn đề phòng ta như vậy, vậy mà ta còn tin lời chàng để bọn họ bảo vệ cho chúng ta.

Ta cười ngửa thông dong đi bên chàng, cả hai chúng ta đều không nói gì, trong không gian chỉ còn lại tiếng xào xạc của rừng cây. Hôm nay là sinh thần của ta, trước đó ba ngày ta đã nhờ Tuyết Mai báo với chàng ước nguyện năm nay của ta chính là muốn chàng đi săn cùng ta, chàng cuối cùng cũng đồng ý.

Ta nghĩ bắt đầu từ đâu thì cũng nên kết thúc từ đó.

Đi tiếp một đoạn ta mở miệng xin chàng có thể cùng ta nói chuyện riêng được không? Chàng trầm ngâm một hồi rồi đồng ý. Hai chúng ta cùng nhau cưỡi ngựa đến nơi trước đây đã gặp nhau.

Ta nói với chàng:

“Hoàng thượng, chàng còn nhớ không... lần đầu tiên chúng ta gặp nhau?”

Chàng vẫn mím chặt môi im lặng không nói. Ta cười nhẹ, lại tiếp tục độc thoại:

“Thần thiếp lúc đó đã nghĩ tại sao trên đời lại có một nam nhân thu hút như vậy, thật không công bằng chút nào. Cha thiếp vốn dĩ cũng rất tuấn tú nhưng so với chàng ông có vẻ kém một chút. Nếu ông nghe được lời này chắc là buồn lắm! Haha...”

Ta cười khan hai tiếng, cảm thấy lòng chua xót, lại nói tiếp:

“Khải Nhi rất đáng thương, một mình nó trong hoàng cung rất lạnh lẽo nhưng nó cũng là một đứa thông minh, nó chẳng bao giờ nói cho thiếp biết nó đã bị bắt nạt như thế nào, nó tiếp thu cái gì cũng rất nhanh, thiếp không dạy nó thổi lá bởi thiếp sợ nếu nhìn thấy nó thổi lá, chàng lại nhớ đến thiếp mà lạnh nhạt với nó thì sao?”

Chàng quay đầu nhìn ta, ánh mắt hoài nghi:

“Nàng...”

Ta biết chàng muốn hỏi ta đã biết hết rồi phải không, nhưng ta lại cắt ngang không cho chàng nói tiếp:

“Chàng còn nhớ mỗi lần cùng thiếp dạo chơi bên Đào Nguyên cư không? Mùa hè đã đến rồi, sen cũng nở đầy hồ vậy mà chàng không thêm tới nữa. Thiếp đã cất công cùng Tuyết Mai chăm sóc chúng chờ chàng vậy mà chàng cũng không tới, sau này thiếp cũng bỏ ý định, nhổ hết sen, hồ nước trong veo bây giờ cũng để nuôi cá mà thôi!”

Chàng cau mày, vẻ mặt như hết kiên nhẫn như muốn hỏi ta tại sao lại dài dòng như vậy.

Ta nhìn thẳng vào mắt chàng, trong tròng mắt đen láy hiện lên nụ cười rạng rỡ của ta:

“Thực ra hôm nay đến đây thiếp cũng chỉ muốn hỏi chàng một câu thôi...”

Chàng trầm ngâm nhìn ta chăm chú, cũng không để ý tiếng động rất khẽ ở chung quanh.

Ta nghe thấy giọng mình có chút nghẹn ngào:

“Chàng từ trước đến giờ... có từng yêu thiếp hay không?”

Chàng sững sờ nhìn ta, ánh mắt tràn ngập sự nghi hoặc. Ngay lúc đó, một thanh âm trầm ấm quen thuộc vang lên bên tai ta:

“Cửu hoàng đế, hôm nay chính là ngày giỗ của nhà người!”

Chàng quay đầu lại nhìn. Ta nhận ra cha cùng bốn cao thủ trong trại huấn luyện, bọn họ ai nấy đều mặc hắc y, trên tay là thanh trường kiếm sắc bén. Cha cười ha hả nhìn ta:

“Nhan Nhi, con làm tốt lắm! Mau qua đây cùng cha!”

Ta nắm chặt chuôi kiếm trong tay dẫn ngựa đi lên trước vài bước. Ta nhìn thấy ám khí trong tay chàng, vậy mà chàng vẫn không ra tay, trong lòng có chút ấm áp, ít ra chàng cũng sẽ không động thủ với ta.

Ta quay ngựa đối diện với ánh mắt phẫn hận của chàng, trên môi là nụ cười thản nhiên, ta nói chỉ để chàng nghe rõ:

“Lăng Thiên, ta chỉ muốn nói với chàng, chàng không yêu ta cũng không sao, chỉ cần ta yêu chàng là đủ!”

Nói xong, ta vội vã phi ngựa về chỗ đối diện, cũng không muốn bắt gặp một chút cảm xúc nào từ mắt chàng.

Chàng sẽ thương tâm sao, sẽ không đâu! Chàng sẽ chỉ thương hại cho ta, bởi căn bản như chàng đã nói chàng chỉ là muốn lợi dụng ta mà thôi. Chàng không hề yêu ta, sao lại thương tâm cho được.

10. Chương 10

Trở lại bên người cha, ta không do dự rút kiếm đâm một nhát xuyên qua trái tim ông. Cha sững người, dòng máu trào ra bắn vào người ta nóng hổi. Ta nhìn ông bằng vẻ lạnh lùng:

“Cha, xin lỗi!”

Ông như đã hiểu ra đứa con gái của mình đã tạo phản, cánh tay dùng chút hơi lực còn lại một chưởng đánh bay ta ra ngoài. Ta dùng nội lực giữ thăng bằng, rút ra một ống pháo nhỏ bắn lên trời. Như vậy cảm y vệ sẽ biết được chúng ta đang ở đây.

Bốn sát thủ cũng vừa xông tới, ta bình tĩnh chống đỡ những đòn tấn công của họ. Ta biết hôm nay đến đây chắc chắn sẽ nhận lấy cái chết, ta chỉ mong cảm y vệ đến kịp lúc để bảo vệ cho chàng. Thiết tướng quân cũng đã được ta thông báo chỗ ở của quân tạo phản, ta nghĩ hiện tại mọi việc cũng đã xong xuôi cả rồi.

Không hổ danh là cao thủ do cha ta đào tạo, bốn người họ liên thủ lại chẳng mấy chốc đã khống chế được ta. Trường kiếm rơi xuống đất, cánh tay ta cũng bị thương một vết dài. Ngay lúc một sát thủ ra đòn cuối cùng, ta nghe thấy một tiếng hét lớn:

“Nhan Nhi!”

Chàng xông đến phá vỡ cục diện, ta nặng nề gượng dậy, trong lòng thầm trách tại sao chàng lại đến đây, một mình chàng không thể đấu lại với bọn họ, ta không muốn chàng bị thương.

Ta gắng gượng cùng chàng chống đỡ, chỉ cầu chàng không bị tổn hại gì. Cũng may cảm y vệ rất nhanh chóng đã đi đến. Chàng kéo ta ra khỏi vòng vây, khuôn mặt tràn đầy nét vui sướng:

“Nhan Nhi, không sao, không sao rồi!”

Ta vốn đã kiệt sức, lại nghe giọng nói của chàng hưng phấn như vậy bỗng muốn xem tại sao chàng lại vui mừng, nhưng đón nhận ta chỉ là sự lạnh lẽo. Qua gương mặt rạng rỡ của chàng, ta nhìn thấy cha ta đang giương cung lên, mũi tên đáng sợ xé gió bay vút đi. Ta không kịp nghĩ ngợi theo bản năng đẩy chàng ra.

“Phập!”

Cơn đau trước ngực nhanh chóng tràn đến, ta lão đảo ngã xuống. Chàng bị ta xô ngã chật vật đứng dậy, vừa kịp nâng thân thể đã mất đi khống chế của ta.

Trong mơ hồ ta nghe thấy tiếng chàng rống lên thê lương vô cùng. Chàng lay lay cánh tay ta, giọng lạc hẳn đi:

“Nhan Nhi, kiên trì một chút, không được ngủ, ta dẫn nàng đến thái y!”

Ta dùng chút sức lực còn lại thì thảo với chàng:

“Lăng Thiên... Năm ngoái chàng còn thiếu một ước nguyện của thiếp, chàng có thể thực hiện không?”

Giọng chàng khản đặc lại có chút run rẩy:

“Được, chỉ cần nàng chịu đựng, một trăm một ngàn điều ta cũng sẽ làm cho nàng!”

Ta gật gật đầu, mùi máu tanh trong miệng càng lúc càng nồng. Ta còn cảm thấy bàn tay chàng đang vội vã lau vết máu nơi khóe miệng ta:

“Chàng hứa với thiếp... chăm sóc thật tốt cho Khả Nhi... nó không giống thiếp... nó chỉ là một đứa trẻ vô tội, hãy yêu thương nó như lúc trước được không?”

“Được ta đồng ý với nàng, ta sẽ yêu thương Khả Nhi hơn trước, chúng ta còn phải tổ chức đại hôn cho con, được không?”

Ta lắc đầu mệt mỏi:

“Nếu có một ngày chàng chán ghét nó... hãy cho nó rời khỏi hoàng cung... cho nó tự do... cho nó sống một cuộc sống như nó mong muốn... bảo vệ nó thật tốt khỏi thái hậu được không?”

Chàng lắc đầu, giọng nghẹn đi:

“Sẽ không, Khải Nhi là đứa con ta yêu thương nhất, sao ta lại chán ghét nó cho được! Thái y sắp đến rồi, nàng nhất định phải kiên trì!”

Ta mơ hồ nhìn thấy khuôn mặt đầm lệ của chàng, bàn tay dùng chút sức lực cuối cùng sờ lên mặt chàng. Người đàn ông này đã vì ta mà rơi lệ, như vậy là quá đủ rồi. Ông trời xem ra đối xử với ta cũng không tệ lắm.

Ta còn rất nhiều lời muốn nói với chàng...

Ta muốn nói với chàng thực ra quãng thời gian có chàng ở bên là những năm tháng hạnh phúc nhất đời ta.

Ta muốn nói với chàng ta không sắp xếp thích khách để hại chàng, ta chưa bao giờ làm việc gì có lỗi với chàng.

Ta muốn nói với chàng không cần, không cần phải đau lòng vì một kẻ như ta.

... Nhưng khí lực không đủ.

Ta nhắm mắt, cánh tay từ từ buông lỏng. Trong cơn hấp hối cuối cùng vẫn nghe giọng nói của chàng bên tai:

“Nhan Nhi, không được. Nàng chưa nghe ta nói, Nhan Nhi, ta yêu nàng, cả cuộc đời này chỉ yêu nàng mà thôi! Nhan Nhi...!”

Kết

Năm Thuận Trị thứ sáu, Đào phi nương nương qua đời, được truy phong là Hiếu Trang hoàng hậu, an táng tại hoàng lăng. Cảnh đế đau lòng khôn nguôi, cả nước quốc tang bảy ngày. Hậu cung toàn bộ giải tán. Tiểu công chúa con Tổ Cầm nương nương được đưa đến biệt viện ở Ngưng Thành. Hoàng cung vắng lặng, Cảnh đế ngụ lại Đào Nguyên cư, một bước không rời. Mạc Lăng Khải được phong làm thái tử, đích thân Cảnh đế chỉ dạy, chỉ trong mười năm đã tự mình chấp chính, trong nước dân chúng giàu có hân hoan, biên cương mở rộng không ai dám đến quấy phá. Năm thái tử mười tám tuổi, Cảnh đế nhường ngôi, tự mình trông nom hoàng lăng, năm năm sau không bệnh mà băng hà, theo di mệnh, được chôn cất cùng với Hiếu Trang hoàng hậu.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dao-nguyen-trong-gio>